

[Kosárlabda NS-publicisztika](#)
23:19

BOBORY BALÁZS 2018.04.24 23:18 Frissítve: 2018.04.24

Csúcs

madás – Bobory Balázs publicisztikája

Amikor 2016-ban a férfi kosárlabda-válogatottal egy tíznapos roadshow keretében megjártuk Macedóniát, Angliát és Luxemburgot, ízelítőt kaptunk a szervezési hiányosságokból. Pedig nem hétköznapi meccsek voltak azok, hanem vérre menő Európa-bajnoki selejtezők, amelyeken alaposan rajta tartja a szemét a nemzetközi szövetség, de időnként azért szemérmesen elfordul, továbbhajtja saját szabályrendszerének azon lapjait, amelyek az emiatti szankciókat tartalmazzák.

Szóval minden Macedóniában, egy harmincezres kisvárosban, Kavadariban kezdődött, ahol a szálloda a lehető legpuritánabb környezetben, lepusztult, terméketlen szőlőtőkék közvetlen közelében magasodott, de legalább a személyzet igyekezett mindent megtenni, hogy a csapatok – mert a hazai válogatott is itt lakott – ne szenvedjenek hiányt semmiben. Az igazi meglepetés a városka szocreál csarnokában fogadta a mieinket, ahol a mintegy tizenöt négyzetméteres, ötvenéves bútorokkal berendezett öltöző szerves, leválasztatlan része volt a két zuhanyrózsa is, a mellékhelyiséget pedig mindössze egy 180 centiméteres válaszfal zárta el az óvatlan tekintetektől.

Ebből az ingerszegény környezetből örömmel utazott a társaság a szigetországba, ahol a magukra mindig büszke és öntudatos angolok London keleti szegletében, egy többnyire muszlimok lakta kerületben szállásolták el a mieinket – a hazaiak persze nem itt laktak. Ezzel azért több probléma akadt. Az egyik, hogy a kapitány, az alfahím Ivkovichs Sztojan a környék barátságatlan mivoltát felmérve néhány perces délelőtti séta után azt javasolta, térjünk vissza a szállodába, a másik, hogy a hotelnek még saját konyhája sem volt, így máshonnan hordták az ételt. Így fordulhatott elő, hogy egy Európa-bajnoki selejtező előtt a válogatott 208 centiméter magas, 115 kilogrammos centere, Tóth Ádám kénytelen volt vajás kenyeret majszolni, mert elfogyott az ebéd, pótlásra pedig nem volt lehetőség. Ezért Plézer Gábor csapatvezetővel együtt a meccs délutánján egy helyi közértben vettünk uzsonnát a játékosoknak, mert a magyar szövetség hiába próbált rendelni, az angolok közölték, erre nincs mód.

Luxemburgban már luxus és bőség fogadta a magyar kosarasokat, csak a mérkőzés előtti napon, az esti edzés után csúszott be némi gikszer. A csapatot szállító autóbusz sofőrjének a

törvényi előírások szerint pihennie kellett éppen abban az időben, amikor vége lett a tréningnek, így aztán Vojvoda Dávidék több mint egy órát üldögéltek a csarnok előtt a járdán, de legalább egy jót beszélgethettek. Már csak a tábortűz, továbbá némi szalonna, hagyma hiányzott – és persze a nyársak... Szerencsére aztán a magyar válogatottat semmilyen gond nem zökkentette ki, köztudomású: hibátlan teljesítménnyel nyerte meg a selejtezőcsoportot.

És hogy miért írtam le mindezt?

Az elmúlt hét végén, mi, magyarok sokadszorra bizonyítottuk, hogy kiváló házigazdái vagyunk a sportrendezvényeknek.

És persze most nem is a saját vállunkat akarjuk veregetni; fültanúja voltam annak, amikor a Nemzetközi Kosárlabda-szövetség (FIBA) egyik munkatársa azt mondta a rendezvény sajtófőnökének a soproni Euroliga négyes döntő utáni partin: imádja Magyarországot, az itteni események megszervezésével soha sincs probléma, honfitársaink szorgalmasak, figyelnek az apró részletekre, és remek vendéglátók.

Öröm illet hallani, főleg egy külföldi szájából, akinek semmilyen érdeke nem fűződik ahhoz, hogy udvariaskodjon. Azt azonban ő is tudja, hogy amikor magát a játékot övező körülmények, feltételek megvannak, a játékosoknak is könnyebb magas színvonalú produkciót nyújtaniuk, a szurkolók pedig még inkább elvesznek a sport varázsában. Vagyis ez az igazi win-win szituáció, mindenki jól jár, a nemzetközi szervezet a sportszakmai kérdéseken túl leginkább azért, mert jobban eladható a portékája, a következő évben már példálózhat: ez a kiindulási alap, és a szervezési jogokért kikiáltott licit is magasabbról indítható.

Egy ilyen rangos verseny megrendezéséhez nem lehet elég a szervezők szorgalma, alázata, leleményessége, vendégszeretete, mindennek alapfeltétele, hogy legyen egy olyan együttes, amely kiharcolja, megteremti a lehetőséget, hogy országa, városa házigazda lehessen. A Sopron Basketnél tavaly nyáron senki sem gondolta, hogy a nyugati határszéli településen kerül sor csaknem egy évvel később a FIBA legfontosabb európai klubeseményére, a női kosárlabda Euroliga final fourra. E szakág az orosz és a török csapatok játszóterévé vált, olyan hatalmas összegek repkednek ezekben az országokban az élkluboknál, amelyekből talán a teljes magyar női élvonalat gazdaságosan, színvonalasan lehetne működtetni. Sopronban pedig az óvatos duhajkodás a jellemző; azzal a klubvezetőség, konkrétan Török Zoltán ügyvezető is tisztában volt, hogy nem mehet tovább úgy, mint az előző két idényben. Az egyesület itthon egyeduralkodó, a nemzetközi porondon kis túlzással pofozógép volt, ami azért veszélyes, mert

utóbbi hosszú távon néző- és szponzoriasztó, és olyan spirált generálhat, amelyből nehéz jól kikerülni.

Török tehát ezért szerződtetett egy nemzetközileg is elismert sztárt, a pályafutása elején Sopronban kiteljesedő Jelena Milovanovicsot, ezért ragaszkodott az amerikai-magyar állampolgár és nemzetközi szinten is kiemelkedő képességű Turner Yvonne-hoz, valamint a „szentháromság” harmadik tagjaként Fegyverneky Zsófia jelentette az alapot, amelyre felépült a csapat, amely végül a végső győzelemért játszhatott. És ezért kellett egy kőkemény, munkamániás, sokat látott és tapasztalt edző, a spanyol Roberto Íñiguez, aki képes kimozdítani a komfortzónájából a társaságot, és kihozni belőle a maximumot.

Sőt még többet, mert a Sopron a csoportban végül átgyalogolt a korábban magasabban jegyzett Galatasarayon, a 2015-ös győztes cseh Prahán, hogy a negyedöntőben már a végső győzelemre is esélyesnek tartott Fenerbahcét búcsúztassa, az elődöntőben pedig a még egy fokkal erősebb Yakin Dogut.

És most századszor is lefolytathatnánk azt az egyetemes vitát, hogy mennyivel tenne jobbat a magyar kosárlabdázásnak, ha a fiatal hazai játékosok nagyobb szerepet kapnának ebben a Sopronban, csak akkor ez az írás nem született volna meg, mert sajnós az a helyzet, hogy e csapat több magyarral a soraiban nem jutott volna idáig az Euroligában, és nem értekezhetnénk arról sem, hogy milyen csodálatos volt a final four megrendezése. Azt azért nem árt tudni: Íñiguez nem feledkezett meg a magyar lányokról, egyszerűen máshogy, más területen fejleszti, képzzi őket, ad nekik bizonyítási lehetőséget, így próbálja a nemzetközi eredményességet és a magyar kosárlabda egyéb érdekeit összhangba hozni.

Sopron most rengeteget tett ezért a sportágért itthon, ahogy a női szövetségi kapitány, Székely Norbert nyilatkozta: ha hárommal több gyerek került a rendszerbe, már óriási sikert könyvelhetünk el. És az is biztos: a FIBA munkatársai ismét bizonyosságot kaptak, hogy ebben az országban sokan, sokat dolgoznak a kosárlabdáért, és érdemes idehozni tornákat, eseményeket, mert tökéletes körülményeket teremtenek a lebonyolításukhoz.

Török Zoltán szavaival érve ez volt talán a Mount Everest, amelyet sikerült megmászni, de vannak még meghódítandó csúcsok.

El lehet indulni azokra is.